

En vacker vårkväll gick Minutmakaren ut för att besöka Fladdermusan i hennes vindsvåning. Längs de kullerstensbelagda gränderna passerade han ett par gamla sköldpaddor som också var ute och rörde på sig. De måste ha permission ifrån sjukhuset - passade säkert på att återse sin kära kyrka medan ingen annan var där - tänkte Minutmakaren. Under rimligare tidevarv borde det ha varit Fladdermusan som hälsat på Minutmakaren i hans klocktorn. Men hon hade nog äntligen förmått ta farväl av sin forna bostad? Och dessutom var det nu som det var med denna stad; knappt ett enda torn låg längre högst på listan. Visarna pekade kompromisslöst österut. Man fick låta bli att snurra på sina mustascher i onödan. Föga hjälpte det att Minutmakaren hade lyckats skapa hela sextiosju sekunder på en minut! Det mesta slukades likafullt upp av de små motorcyklarna, dessa väsen eller oväsen som konstant behövde nytt bränsle för att växa.

Väl inne i vindsvåningen kändes de betungande parfymdofterna som Minutmakaren föreställt sig, snarare likt lätta blomsterskyar. Fladdermusan satt halvt uppflugen i sin fönsterglugg. På glänt hängde klänningstyget av sällsamt fladdrande sort. Denna madame tycktes fullt sysselsatt med att tillskära en hatt. Till sin lättnad iakttog Minutmakaren att det liknade en herrhatt i hans egen storlek? Kreationen föreföll så gott som färdigskuren, men Fladdermusan røjde ej med ett ljud var i processen hon befann sig. Ur grammfonen däremot letade sig tonerna av My Yellow Tambourine med The Tortoises. Stycket hade hunnit bli välbekant även för Minutmakarens öron, rentav njutbart. Fast några sextiosju varv i minuten var det inte tal om. Och mot slutet dök där upp en mörk flöjtslinga som man aldrig fått skymten av innan...? Förvirrad stirrade Minutmakaren på sin framtida hatt i Fladdermusans händer. Nu upptäckte han att hon hade hemskt långa, gredelina handskar på sig. Fingrarna for in och ut, exakt trädde likt symaskinsnålar. Emellanåt skrattade madamen till. Ifall hon hade lust borde hon kunna släppa arbetet och flyga fram över gränderna.

Före den definitiva utflykten ville Fladdermusan förmodligen få ihop tillräckligt med sekunder för att överleva de alltmer tidskrävande åren. Här kunde ju Minutmakaren bli henne behjälplig! Han visste redan att en av stadens motorcyklar var hennes dotter. Fladdermusan hade skaffat sin lilla motorcykel för femton år sen, och nu for dottern omkring ganska ofta för egen maskin över kullerstenarna. Hon nonchalerade titt som tätt sin mors order om att undvika varje form av trappa. En tidig morgon hade Motorcykeln rentav försökt åka upp i klocktornet, men Minutmakaren hade lugnt sett henne backa redan efter tredje steget. Spiraltrappor var i regel för avancerade för väsen med maskinellt blod i ådrorna. Även övriga medborgare

kunde ha påtagliga problem med att ta sig runt och uppåt på ett synkront sätt. Tämligen lättträknade var de sköldpaddor som genom tidevarven uppnått den urverksmässiga salen allra högst i den forna katedralen, där som Minutmakaren numera hade inrett sitt laboratorium. Sköldpaddorna var betydligt bättre beskaffade att öppna dolda portar för andra, likt hemliga lärjungar hjälpa omgivningen att uppnå sina mål. Skulle Minutmakaren någonsin lyckas bli som dessa nedstigna biskopar, var och en som fått sin gloria att stelna över hela kroppen, varur ens nyfödda huvud kunde kika fram...?

Fladdermusan kände av Minutmakarens nakna förväntan. Så hon hoppade över de sista stygnen i hatten och placerade den plötsligt sensuellt på hans hjässa. Inte särskilt ödmjukt bankade hans hjärta inför hennes gest; snarast blev det alldeles uppskruvat av jordisk kåthet. Minutmakaren ville minsann överglänsa Fladdermusan genom att ge henne vad hon tålde eller nästan inte. Retsamt men resolut drog han ena vingen åt sidan och smekte sakta hennes spända skulderblad. Fladdermusan hade redan fattat vad som höll på att ske, så hennes nästa drag bestod i att vrida runt Minutmakarens mustascher med sin tungspets. Såhär mystiskt upphetsad och magiskt yr hade han sällan känt sig, åtminstone inte sedan den tiden när det gick tretton sekunder per minut.

Sin andra vinge förde Fladdermusan självmant undan så att bägge skulderbladen kunde bli omhändertagna samtidigt. Kramandes på det mest märkligt intensiva vis, stod de bägge varelserna så, hårt lutade mot fönstergluggen. De ville halvt om halvt falla ut och sväva ner över gatunätet, i det annalkande lyktskenet. Emellertid höll Fladdermusan i en av sina starkaste björntrådar som höll kvar dem i den vibrerande vindsvåningen. Hattarna hade börjat att hoppa på hyllorna och Minutmakaren klurade på hur han skulle klara hela kvällen här borta, utan att några sekunder skulle koka sönder hemma i laboratoriets glaskolvar. Nåja, provrören fick bli ett senare problem, nu när det verkliga livet tycktes stå i fullt skarpladdad blomning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten